

Publicată de Mara Books & Publishing
Șos. Pipera, nr. 59, Atlas Park, sector 2, București
Administrator: Hadrian Mateescu
Manager proiect: Alina Miu
Telefon: 0735.234.060
E-mail: carte@marasolutions.ro
Site: marabooks.ro

Traducere: Letiția E. Lazăr
Corectură: Cristina Nicula
Tehnoredactare: Claudiu Ionescu

Covers Copyright: © Sweet Cherry Publishing [2016]
Licensor: Sweet Cherry Publishing United Kingdom [2018]

@ 2018, Mara Books & Publishing
Pentru versiunea în limba română.

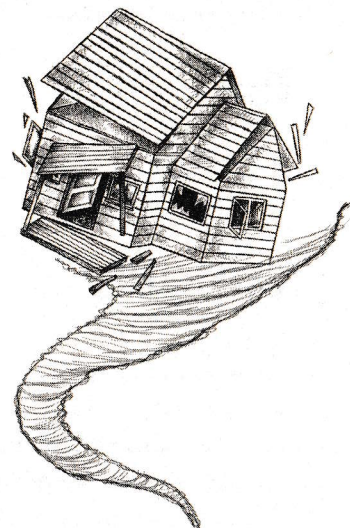
Toate drepturile aparțin în exclusivitate Editurii MARA BOOKS & PUBLISHING.

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.

L. Frank Baum: The Wonderful Wizard of Oz

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BAUM, FRANK

Mărețul și necruțătorul Oz / L. Frank Baum ; trad.:
Letiția E. Lazăr. - București : Mara Books & Publishing, 2018
ISBN 978-606-8826-25-7
I. Lazăr, Letiția E. (trad.)
821.135.1

L. Frank Baum

Mărețul și necruțătorul Oz

Traducerea: Letiția E. Lazăr

Cuprins

Prefață	7
Ciclonul	9
Consiliul munchkinilor	13
Dorothy salvează Sperietoarea.....	20
Drumul prin pădure.....	26
Salvarea Omului de Tinichea.....	31
Leul cel Fricos	38
La drum spre Mărețul Oz!	43
Câmpul de maci ucigători	49
Regina șoarecilor de câmp	55
Păzitorul porții	60
Orașul de Smarald.....	66
În căutarea vrăjitoarei	77
Operațiunea de salvare.....	88
Maimuțele înaripate	92
Necruțătorul Oz este dat în vileag	98
Arta magică a Mărețului Impostor.....	107
Decolarea balonului	111
Călătoria spre miazăzi.....	115
Atacul copacilor străjeri	120
Ținutul fragil din porțelan.....	124
Leul, regele animalelor.....	129
Ținutul quadlingilor.....	132
Glinda îndeplinește dorința lui Dorothy.....	136
Din nou acasă.....	141

1 Cicloul

Dorothy locuia în mijlocul preriei din statul Kansas, împreună cu unchiul Henry, care era fermier, și mătușa Em, care era nevastă de fermier. Casa lor era mititică: la ridicarea ei, s-a folosit chereștea care trebuia adusă de departe, cu căruța. Casa era alcătuită din patru pereți, podea și acoperiș, adică o singură încăpere, în care se aflau o mașină ruginită de gătit, un bufet pentru veselă, o masă, trei sau patru scaune și două paturi. Unchiul Henry și mătușa Em împărțeau patul cel mare dintr-un colț, iar Dorothy ocupa patul mai mic dintr-un alt colț. Casa nu avea pod sau pivniță, dacă nu luăm în calcul o groapă săpată în podea, numită pivnița pentru ciclon, unde familia s-ar fi putut adăposti în caz că s-ar fi iscat vreo tornadă, suficient de puternică încât să zdrobească orice construcție întâlnită în cale. În groapă se putea intra print-un chepeng amplasat în podea, de unde o scară facilita accesul în groapa mică și întunecoasă.

Când Dorothy stătea în pragul ușii privind în jur, nu vedea nimic altceva decât prerie cenușie în toate părțile. Niciun copac, nicio casă nu spărgea monotonia întinderii nesfârșite de șes, dintr-un capăt în celălalt al orizontului. Soarele copsese pământul arat, transformându-l într-o masă cenușie plină de crăpături. Nici măcar iarba nu era verde, căci soarele arsese vârful firelor până

ce căpătaseră aceeași nuanță de gri prezentă pretutindeni. Pe vremuri, casa fusese văruiată, dar soarele coșcovise vopseaua, iar ploile o șterseseră până ce ajunsese la fel de cenușie și de ternă ca toate lucrurile din preajmă.

Când mătușa Em venise aici, era o soție tânără și frumoasă. Soarele și vântul o schimbaseră și pe ea. Îi răpiseră strălucirea din ochi, care erau acum de un cenușiu sobru. Îi răpiseră bujorii din obraji și roșeața buzelor, devenite și ele cenușii. Ajunsese o femeie uscată și pipernicită. Nu zâmbea niciodată. Când Dorothy, care era orfană, venise să locuiască aici, mătușa Em obișnuia să scoată un strigăt și-și ducea mâna la inimă de fiecare dată când glasul voios al fetei îi ajungea la urechi. Chiar și acum se minuna, neînțelegând ce găsea fetița de răs.

Unchiul Henry nu râdea niciodată. Trudea din zori până în noapte și nu cunoștea bucuria. Culoarea cenușie îi era proprie și lui, de la barba lungă la bocancii uzați. Era reținut și solemn și arareori rostea vreo vorbă.

Ceea ce îi provoca râsul lui Dorothy era Toto, care o salva de la o dezvoltare la fel de cenușie ca mediul înconjurător. Toto nu era cenușiu: era un câțel negru, cu blană lungă și mătăsoasă, ai cărui ochi străluceau cu veselie deasupra trupei pline de haz. Toto se juca toată ziua, iar Dorothy se juca cu el, căci îi era tare drag.

Însă astăzi nu se jucau. Unchiul Henry ședea în ușă, privind neliniștit cerul, care era chiar mai cenușiu decât de obicei. Dorothy stătea în pragul ușii cu Toto în brațe, privind și ea zarea. Mătușa Em spăla vasele.

Dinspre nord, auziră cu toții vântul mugind, iar unchiul Henry și Dorothy observară cum iarba se înclină în valuri în calea furtunii care se apropia. Apoi auziră un fluierat ascuțit străbătând văzduhul dinspre sud. Întorcând privirea, văzură iarba împărțindu-se în fâșii în aceeași direcție.

Pe neașteptate, unchiul Henry se ridică în picioare.

— Em, se apropie un ciclon, strigă spre soția sa. Mă duc să mă ocup de animale.

Începu de îndată să alerge către grajduri, să vadă de vaci și cai. Mătușa Em se opri din lucru și veni către ușă. Ea știa, dintr-o singură privire, că primejdia era aproape.

— Iute, Dorothy!, strigă ea. Fugi în pivniță!

Toto sări din brațele lui Dorothy și se ascunse sub pat, iar fata începu să-l caute. Mătușa Em, speriată de moarte, deschise chepengul dintr-o singură mișcare și coborî pe scară în groapa mică și întunecată. Dorothy reuși în cele din urmă să-l prindă pe Toto și o urmă pe mătușa Em. La jumătatea drumului prin încăpere, aerul fu străbătut de un șuierat ascuțit produs de vânt, iar casa se zgâlțâi atât de puternic, încă fata își pierdu echilibrul și ateriză pe neașteptate pe podea.

Apoi se întâmplă un lucru curios.

Casa se roti de două sau de trei ori și se ridică încetitor în aer. Dorothy avu senzația că se află într-un balon.

Vântul dinspre miazănoapte se întâlnește cu cel de miazăzi chiar în centrul ciclonului. În ochiul unui ciclon, aerul este în general nemișcat, dar presiunea vântului asupra casei ridică întreaga construcție tot mai sus, până ce ajunge în partea de sus a ciclonului. Casa rămase suspendată în aer și fu purtată cale de mile întregi, atât de ușor de parcă ar fi fost o pană purtată de vânt.

Deși era beznă, iar vântul șuiera înspăimântător de jur împrejur, Dorothy băgă de seamă că zborul era destul de lin. După câteva piruete și o zgâlțâitură mai zdravănă, se simți legănată cu blândețe, ca într-un scrânciob.

Lui Toto nu îi plăcu. Alerga de colo-colo prin încăpere, lătrând zgomotos. Dorothy însă ședea liniștită pe podea, așteptând să vadă ce avea să se întâmple.

La un moment dat, Toto se apropie prea mult de chepeng și căzu, iar fata crezu că-l pierduse. Curând însă îi văzu una dintre urechi ițindu-se prin cadrul chepengului, căci presiunea ridicată a aerului îl împingea în sus, împiedicându-l să cadă. Se târî până la chepeng, îl apucă pe Toto de ureche și-l trase înapoi în cameră,

închizând degrabă trapa, pentru a evita astfel de accidente pe viitor.

Ceasurile se scurgeau încet-încet, iar Dorothy își depăși teama. Se simțea însă copleșită de singurătate, iar șuieratul vântului era atât de puternic, încât aproape își pierdu auzul. La început se întrebă dacă avea să fie făcută fărâme când casa avea să atingă din nou pământul. Dar odată cu trecerea orelor, văzând că nimic nu se întâmplă, încetă să-și mai facă griji și luă hotărârea să aștepte netulburată ce avea să-i aducă viitorul. În cele din urmă, se târî pe podeaua ce se legăna neconținut și reuși să se cațere în pat. Toto o urmă și se întinse alături de ea.

În ciuda scârțâitului continuu al casei și a vântului șuierător, Dorothy închise ochii și adormi îndată.

2.

Consiliul munchkinilor

Fu trezită de o zdruncinătură atât de puternică, încât, dacă n-ar fi fost întinsă pe pat, Dorothy ar fi fost cu siguranță rănită. Hurducătura îi tăie respirația și o făcu să se întrebe ce se întâmplase. Toto își lipi boticul rece de obrazul ei și scânci speriat. Dorothy se ridică și băgă de seamă că acum casa nu se mai mișca deloc. Întunericul se risipise și un soare strălucitor bătea în fereastră, inundând mica încăpere. Sări din pat cu Toto urmând-o îndeaproape și deschise ușa.

Fetița scoase un strigăt de uimire, căci priveliștea care i se înfățișă ochilor îi provocă o uriașă surpriză.

Cicloul așezase casa foarte lin – pentru un ciclon – în mijlocul unui ținut de o frumusețe răpitoare. Pretutindeni se puteau vedea petice de gazon verde, presărate cu arbori încărcăți de poame bogate. Peste tot se puteau zări straturi de flori minunate, iar păsări cu penaj multicolor și strălucitor zburau în pomi și arbuști. Puțin mai încolo se afla un pârau care se strecura zglobiu printre peticele de iarbă, susurând cu un glas pe care fetița, care își trăise întreaga viață în mijlocul stepei uscate și cenușii, îl înregistra bucuroasă.

În vreme ce privea cu uimire crescândă priveliștea de o rară și stranie frumusețe, observă că spre ea venea un grup de oameni

mai ciudați decât văzuse vreodată. Nu erau înalți cât adulții cu care era ea obișnuită, dar nici prea scunzi nu erau. La drept vorbind, aveau cam înălțimea lui Dorothy, care avea o statură normală pentru vârsta ei, deși erau, din câte își putea da seama, mult mai în vârstă.

Erau trei bărbați și o femeie, cu toții îmbrăcați foarte neobișnuit. Purtau pălării țuguiate, înalte de vreo 30 de centimetri, iar borurile erau împodobite cu clopoței care sunau dulce la fiecare mișcare. Pălăriile bărbaților erau albastre, iar cea a femeii era albă. Tot albă era rochia lungă pe care o purta și care avea falduri ce porneau de pe umeri. Era presărată cu stelute care străluceau în lumina soarelui precum diamantele. Bărbații erau înveșmântați în albastru de aceeași nuanță ca și pălăriile și erau încălțați cu cizme bine lustruite, încovoiate la vârf. Bărbații, gândi Dorothy, păreau a fi cam de-un leat cu unchiul Henry, căci doi dintre ei aveau barbă. Femeia însă era, fără doar și poate, mult mai în vârstă. Avea chipul brăzdat de riduri, părul era cărunț, iar mersul îi era cam țepăn.

Când grupul era foarte aproape de casă, Dorothy se afla în pragul ușii. Cei patru opriră și începură să șușotească între ei, ca și cum s-ar fi temut să meargă mai departe. Dar femeia cea mititică merse către Dorothy, făcu o plecăciune adâncă și rosti cu un glas suav:

— Fii binevenită, nobilă vrăjitoare, pe tărâmul munchkinilor! Îți suntem recunoscători că ai ucis Vrăjitoarea cea rea de la răsărit și ne-ai eliberat poporul din robie.

Dorothy ascultă foarte mirată aceste vorbe. Despre ce vorbea femeia asta mititică numind-o „vrăjitoare“ și la ce se referea cu uciderea Vrăjitoarei de la răsărit? Dorothy era o fetiță inocentă și cuminte, care fusese dusă de un ciclon la mare distanță de casă și nu ucisese nimic în întreaga ei viață.

Dar femeia aștepta, în mod vădit, un răspuns, drept care Dorothy rosti șovăind:

— Ești foarte amabilă, dar cred că undeva s-a comis o greșeală. Eu n-am omorât nimic.

— Casa ta a omorât, răspunse femeia izbucnind în răs, ceea ce e același lucru. Uite, continuă ea, arătând către casă. Uite-i picioarele, cum se ȳesc de sub bucata aceea de lemn.

Dorothy făcu întocmai și scoase un țipăt de spaimă. Într-adevăr, de sub bârna de la colțul casei ieșeau două picioare încălțate cu pantofi argintii cu vârful ascuțit.

— Vai de mine! Vai de mine!, țipă Dorothy, frângându-și mâinile de disperare. Trebuie că a căzut casa pe ea. Ce ne facem?

— Nu e nimic de făcut, răspunse netulburată femeia cea mititică.

— Dar cine era?, întrebă Dorothy.

— Vrăjitoarea cea rea de la răsărit, după cum spuneam, răspunse femeia. Ea ținea munchkinii în robie vreme de mulți ani, făcându-i sclavii ei pe vreme de zi și pe vreme de noapte. Acum, că au fost sloboziți, ȳi sunt recunoscători pentru fapta ta.

— Cine sunt munchkinii?, întrebă Dorothy.

— Sunt cei care trăiesc în ținutul de la răsărit, unde domnea Vrăjitoarea cea rea.

— Tu ești munchkin?, întrebă Dorothy.

— Nu, dar le sunt prietenă, deși eu trăiesc în ținutul de la miazănoapte. Când au văzut că Vrăjitoarea de la răsărit a murit, munchkinii mi-au trimis degrabă vorbă, iar eu am venit îndată. Eu sunt Vrăjitoarea de la miazănoapte.

— Vai, să nu-mi cred urechilor! Chiar ești o vrăjitoare adevărată?

— Sigur, răspunse femeia. Dar sunt o vrăjitoare bună, iar poporul mă iubește. Nu sunt chiar la fel de puternică precum vrăjitoarea cea rea care domnea peste ținutul acesta, că, dacă eram, mi-aș fi eliberat poporul eu însămi.

— Dar eu credeam că toate vrăjitoarele sunt rele, spuse fata, speriată să dea ochii cu o vrăjitoare adevărată.

— Vai, asta este o greșală. Există doar patru vrăjitoare în Ținutul Oz, iar două dintre ele, cele care trăiesc la miazănoapte și la miazăzi, sunt vrăjitoare bune. Știu că este adevărat fiindcă eu însămi sunt o vrăjitoare bună, iar asta fără nicio urmă de îndoială. Cele care domneau la răsărit și la apus erau, cu certitudine, vrăjitoare rele, dar acum, că ai ucis-o pe una dintre ele, a mai rămas doar o vrăjitoare rea în întregul Ținut Oz: cea care trăiește la apus.

— Bine, spuse Dorothy după ce reflectă o clipă, dar mătușa Em mi-a spus că toate vrăjitoarele au murit cu ani în urmă.

— Cine este mătușa Em?, se interesă bătrâna cea mititică.

— E mătușa mea, care locuiește în Kansas, de unde vin eu.

Vrăjitoarea de la miazănoapte păru că se gândește o vreme, cu capul plecat și ochii în pământ. Apoi ridică privirea și spuse:

— Nu știu unde se află Kansas, căci nu am auzit niciodată pomenindu-se numele acestei țări. Spune-mi, este o țară civilizată?

— Oh, da, răspunse Dorothy.

— Așa se explică. În țările civilizate, nu mai există vrăjitoare, vrăjitori sau magicieni. Numai că, vezi tu, Ținutul Oz nu a fost niciodată civilizat, căci noi suntem izolați de restul lumii. Așadar, la noi încă se găsesc vrăjitori și vrăjitoare.

— Cine sunt vrăjitorii?, întrebă Dorothy.

— Oz este un vrăjitor măreț, răspunse femeia, coborând vocea până se auzea doar o șoptă. Este mai puternic decât noi toți laolaltă. Locuiește în Orașul de Smarald.

Dorothy se pregătea să pună altă întrebare, dar, chiar în acel moment, munchkinii, care așteptaseră liniștiți, strigară într-un glas și arătară spre colțul casei, unde zăcea Vrăjitoarea cea rea.

— Ce s-a întâmplat?, întrebă bătrâna.

Se uită în direcția în care arătasera munchkinii și începu să râdă. Picioarele vrăjitoarei dispăruseră cu desăvârșire și din ea nu mai rămăseseră decât pantofii argintii.

— Era atât de bătrână, lămuri Vrăjitoarea de la miazănoapte, încât s-a uscat de îndată la soare. Asta i-a fost sfârșitul. Însă

pantofii argintii sunt ai tăi și poți să-i porți dacă voești.

Se aplecă și ridică pantofii. După ce îi scutură de praf, i-i dădu lui Dorothy.

— Vrăjitoarea de la răsărit era foarte mândră de pantofii ei argintii, spuse unul dintre munchkini, și sunt fermecați. Noi însă nu am aflat niciodată ce vrăji pot face.

Dorothy duse pantofii în casă și îi așeză pe masă. Apoi ieși și le spune munchkinilor:

— De-abia aștept să mă întorc la mătușa și la unchiul meu, căci sunt sigură că își fac griji pentru mine. Mă puteți ajuta să găsesc drumul spre casă?

Munchkinii și vrăjitoarea se uitară unii la alții, apoi la Dorothy și clătinară din cap.

— La răsărit, nu departe de aici, rosti unul dintre ei, se află un deșert întins, pe care nimeni nu l-a putut străbate.

— La fel și la miazăzi, spuse altul, căci am fost acolo și l-am văzut cu ochii mei. La miazăzi se găsește ținutul quadlingilor.

— Am auzit, spuse al treilea bărbat, că la fel este și spre apus. Ținutul acela, unde sălășluiesc winkii, este stăpânit de Vrăjitoarea cea rea de la apus, care te-ar face sclava ei dacă i-ai ieși în cale.

— Spre miazănoapte este casa mea, adăugă bătrâna, iar la hotarele ei se găsește același deșert întins care înconjoară Ținutul Oz. Mă tem, draga mea, că ești nevoită să trăiești alături de noi.

Auzind acestea, Dorothy începu să plângă în hohote, căci se simțea copleșită de singurătate în mijlocul acestor oameni neobișnuiți. Lacrimile ei părură să atingă sufletul mare al munchkinilor, căci își scoaseră cu toți batistele și începură și ei a suspina. Văzând acestea, bătrâna își scoase pălăria și începu să-i miște vârful de colo-colo în dreptul nasului, rostind, cu o voce solemnă:

— Unu, doi, trei.

Pălăria se transformă într-o plăcuță pe care scria cu cretă albă:

ÎNDRUM-O PE DOROTHY CĂTRE ORAȘUL DE SMARALD

Bătrânica îndepărtă plăcuța și, după ce citi textul, întreabă:

— Numele tău e Dorothy, draguță?

— Da, răspunse copila ridicând privirea și ștergându-și lacrimile.

— În cazul acesta, trebuie să te duci în Orașul de Smarald. Poate că Oz va reuși să te ajute.

— Unde se găsește acest oraș?, întreabă Dorothy.

— Se află în centrul țării și este stăpânit de Oz, marele vrăjitor de care îți spuneam mai devreme.

— Este un om bun?, întreabă fata cu nerăbdare.

— Este un vrăjitor bun. Dacă este sau nu om, n-aș putea spune, căci nu l-am văzut niciodată.

— Cum ajung acolo?, întreabă Dorothy.

— Trebuie să mergi pe jos. Este o călătorie lungă, străbătând un ținut care uneori este plăcut, alteori — întunecat și înfiorător. Totuși, voi face o vrajă care să te ferească de orice neplăcere.

— Nu vii și tu cu mine?, se rugă fetița, care începuse s-o considere pe bătrânica singura sa prietenă.

— Nu pot, răspunse ea, dar îți voi dăruia sărutul meu, căci nimeni nu va îndrăzni să rănească o persoană care a fost sărutată de Vrajitoarea de la miazănoapte.

Se apropie de Dorothy și depuse cu blândețe un sărut pe fruntea fetiței. În locul în care buzele atinseseră pielea copilei rămăsese o urmă rotundă, strălucitoare, lucru pe care Dorothy avea să-l afle mai târziu.

— Drumul către Orașul de Smarald este pavat cu piatră galbenă, spuse vrăjitoarea, așa că n-ai cum să nu-l vezi. Când ajungi la Oz, să nu te temi de el, ci spune-ți povestea și cere-i să te ajute. La revedere, draguță!

Cei trei munchkini făcură o plecăciune adâncă și îi urară călătorie plăcută, după care dispărură printre copaci. Vrajitoarea își plecă scurt capul către Dorothy, se răsuci de trei ori pe călcâiul stâng și dispăru într-o clipită. Asta îl luă pe Toto prin surprindere.

Începu să latre zgomotos după ce vrăjitoarea dispăruse, deși, cât fusese de față, nu îndrăznise nici măcar să mârâie.

Dar Dorothy, știind că era vrăjitoare, se așteptase să dispară așa cum o făcuse și nu era câtuși de puțin surprinsă.